



Halleluja kippenvel

Het is de 26ste 'Scratch', maar ik moet bekennen dat ik er voor het eerst bij ben. Bij de repetitie althans. Altijd in de veronderstelling verkerend dat zo'n scratch thuishoort in de categorie knutselen met theezakjes en creatief met flesdoppen. Iets voor goedbedoelende amateurs, die er veel plezier in hebben, maar er een ander niet mee moeten lastig vallen. Als dirigent Paul Valk met behulp van een soort mime het immense koor opwarmt, begint

mijn oorspronkelijke oordeel rafels te vertonen. En wanneer na stemoefeningen het 'Hallelujah' van Händel uit de honderden kelen klinkt en het orkest ook inzet, is het kippenvelmoment daar. Fantastisch, en dat vindt Valk zelf ook. „Ik dacht: ik ga even de stad in, jullie kunnen het wel zonder mij.” Maar even later zet hij de puntjes op de 'i'. Dat 'king' niet moet klinken alsof je op een pepermunt zuigt. Dat het accent op de eerste letter-

greep van halleluja niet ten koste moet gaan van de rest. En dat de alten best wat opener mogen zingen, alsof je een frisbee werpt. Valk dirigeert met humor. En telkens wordt weer een stukje van dat Halleluja gezongen en gespeeld, met als gevolg steeds dat kippenvelgevoel.

Bij het verlaten van de kerk moet ik eigenlijk in een beschaamd 'mea culpa' uitbarsten. Maar met mijn gezang val ik een ander niet lastig.

Regionaal **3**landshoof
gab si **Leiden
en omgeving**